

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 28 του Νομβρίου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου: αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 124

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΜΕΘΑΥΡΙΟ

ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΚΟΡΟΣ

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α'

Ἀχτίδα τῶν ἡλίου ὑπερλάμπει,
Ποτὲ φῶς πᾶν ἐσθλόν
Στὴ θῆδα τὴν ἐφτάπυλιν
Δὲν πρόβαλε κανένα·
Χρυσὸ τῆς μέρας βλέφαρον,
Ἀπὸ τῆ Δίρκης ἐφάνης,
Κ' ἦρθες νὰ ξετραλλᾷς
Ἀργίτικο στρατό.
Αὐτὸν ποῦ μᾶς τὸν ἔφερε
Σὰν ὄρνιο ὁ Πολυνεΐκης,
Μὲ τὰ φτερά ποῦ ἀπλώνονταν
Καὶ τὴ φωνὴ τῆς νίκης·
Κ' εἶχ' ἀσπίδες ποῦ ἀστράφταν
Κι ὄπλα πολλά καὶ κράνη.
Φεύγουν, καὶ ποῖος τοὺς φτάνει
Μέσα στὸν κορνιαχτό!

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'

Αὐτοὶ ποῦ ἦρθαν καὶ στάθηκαν,
Ὡρεῖς τὰ παλλικάρια,
Τριγύρω στὴν ἐφτάπυλιν
Μὲ φονικά κοντάρια,
Φεύγουνε πρὶν προφτάσουνε,
Γιομάτοι περηφάνεια,
Στῶν πύργων τὰ στεφάνια
Ν' ἀνάψουνε φωτιά.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α'

Γιατὶ κι ὁ Δίας τὴ μάχεται
Μὲ γλῶσσα φαντασμένη,
Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε νδρῶνται
Σὰ θάλασσα ἀφρισμένη,
Μὲ κεραυνὸν ἐγκρέμει
Ἐκεῖνον ποῦ ἐτοιμάζει
Τὴ νίκη νὰ φωνάξῃ
Ἀπὸ τὰ τεῖχ' αὐτά.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'

Κεραυνωμένος ἔπεσε.
Πάνω στὴ γῆ βροντάει
Ὁ λυσσασμένος ποῦ ἀναθε
Φωτιά, γιὰ νὰ μᾶς φάῃ.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΝΤΡΕΑΔΗΣ

Κι ὁ δυνατός μας σύμμαχος,
Ὁ Ἄρης ὁ τιμημένος,
Στὴ μάχῃ ἀπολυμένος,
Χτυπάει δεξιὰ, ζερβά.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α'

Κ' οἱ ἑπτὰ ὀρχηγοὶ παραίτησαν
Αἱματωμένο φῶρο,
Τὰ δόχραλκά τους ἄρματα
Στὸ Δία τὸν Τροπαιοφόρο.
Μὰ τὰ δυὸ ἀδέρφια πέσανε
Ἀλληλοσκοτωμένα,
Στὸ χάρο ἀδερφωμένα
Καθὼς καὶ στὴ γενιά.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'

Μὰ ἡ Νίκη ἡ μεγαλῶνυμι
Ἀφοῦ ἦρθε νὰ φιλήσῃ
Τὴ θῆδα τὴν πολυάμαξιν,
Καθεὶς ἄς ἀπομονήσῃ
Τὸν περασμένο πόλεμο,
Καὶ στοὺς ναοὺς ἄς μπούμε,
Ἐκεῖ γιὰ νὰ τραβοῦμε
Ὁλόφυγτο χορό!

Κ. ΜΑΝΟΣ

Ο ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ ΜΑΣ

Ἐχουν ἄδικο ὅσοι φωνάζουν—καὶ φωνάζουν πολλοὶ τίς πονηρὲς αὐτὲς ἡμέρες—πὼς ἄλλος εἶναι ὁ κ. Λεβίδης σὰ βρίσκεται ὅξω ἀπὸ τὴν Ἐξουσία κι ἄλλος εἶναι σὰν ἀδράχνει τὴν Ἐξουσία στὰ παληκαρήσια χέρια του. Οὔτε ἄλλος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, οὔτε δυὸ σκοῦφους ἔχει, κόκκινους καὶ τοὺς δυὸ—τὸν ἓνα σκοῦφο ἀλὰ Ροβεσπιέρο, γιὰ νὰ τόνε φοράει στὴν πρώτη περίσταση, καὶ τὸν ἄλλο, σκοῦφο ἀλὰ Ριγκολέττο, γιὰ νὰ τόνε μεταχειρίζεται στὴ δεύτερη.

Μὴν πιστεύετε τίποτ' ἀπὸ αὐτά. Συκοφαντίες καὶ ψευτιές. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἴδιος εἶναι πάντα κ' ἓναν σκοῦφο ἔχει, τὸ σκοῦφο τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ δὲν τόνε βγάζει ποτὲ ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὅσο κι ἂν εἶναι ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης σήμερα, τὸ σκοῦφο τοῦ Ροβεσπιέρου φοράει. Κι ἂν καταδίωξῃ τὸν Γαβριηλίδην, δὲν τόνε καταδίωξῃ γιὰ νὰ κολακέψῃ τὴν Αὐλή, γιὰ νὰ τῆς πουλήσῃ δούλεψῃ, μὰ τόνε καταδίωξῃ ἴσια ἴσια γιὰ νὰ τῆνε πολεμήσῃ, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴν κρυφὴ μὰ κι ἀποτελεσματικὴ μαχαιριά.

Νὰ τί κατάφερε μ' ἀξιοθαύμαστη μαστουριά. Καταδιώκοντας τὸν Γαβριηλίδην γι' ἀντιβασιλικὸ, κατάφερε νὰ κάνῃ ὅλο τὸν τύπο ἀντιβασιλικὸ, ἀφοῦ ὅλος ὁ τύπος, κ' ἡ κοινὴ γνώμη μαζί του, πῆρε τὸ μέρος τοῦ Γαβριηλίδην καὶ ρίχτηκε λυσσασμένα τῆς Αὐλῆς.

Ὁ Γαβριηλίδης σήμερα στὰ μάτια τοῦ κόσμου εἶναι ἄθωο θῦμα στραβομάρας κι ἀνοησίας. Κι ὁ κόσμος ὅλος, ἓνα βλέπει ἔνοχο γιὰ τὴν ἄδικη καταδίωξή του, τὴν Αὐλή. Ὁ καθ' αὐτὸ ἔνοχος, βλέπετε, διευθύνει τὴν παράσταση ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Αὐτὸς δὲ φαίνεται· φαίνονται οἱ ἄλλοι. Κι ὁ Λεβίδης, ποῦ στὰ μάτια τῆς Αὐλῆς παρυσιάζεται γιὰ πῆχτες Αὐλοφύλακας, καὶ στὰ μάτια τοῦ ἀμναλίου ὄχλου γιὰ πρόστυχος Αὐλοκόλακας,—ὁ ἴδιος ὁ Λεβίδης, γιὰ μερικοὺς ποῦ βλέπουν κάπως καθαρώτερα, εἶναι καὶ μένει φίνος Ἀντιβασιλικὸς, Ροβεσπιέρος καταχθόνιος.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τόνε φοβηθήκαμε τὸν παληκαρά. Σὰν κουνόσε τὸ χέρι του ἀπειλητικὰ κατὰ τ' Ἀνάκτορα, ἀγορεύοντας ἀπὸ τὸ μπαλκόνι του στοὺς «παμφιλτάτους ἐκλογεῖς», γελοῦσαμε γιὰτὶ ξέραμε καλὰ πὼς οἱ φοβέρες του εἶτανε ἀπὸ σαπουνάδα καὶ τὰ βασιλοχτόνα στιλέτα του ἀπὸ πάφιλα. Ἐνῶ τώρα ποῦ χαϊδεύει τὴν Αὐλή, εἶναι φοβερός κ' ἐπικίνδυνος. Οἱ γαλιφιές του γυρίσανε ὅλον τὸν τύπο ἐναντίον τῆς, καὶ τὸ χαιδεμά του

λίγο ακόμα και θα κάνει όλο τον κόσμο αντι-
βασίλικους.

Αν ο κ. Θεοτόκης φορούσε, καθώς θέλουνε
να πουνε, σφόδρα κεφάλι του το σκούφο του Ριγ-
κολέτοφ, έκανε άσκημα νάβησει στο κεφάλι
του Λεβίδη του το σκούφο του Ροδεσιέρου.
Καλύτερα να τον άφηνε ξεσκύφωτο, σά δε
του περίσσευε και δεύτερος κουδουνάτος σκού-
φος γι' αυτόν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΜΑΤΑ

Το μακαρίτικο το «Διδασκαλείο της Θεσσαλο-
νίκης»!

Έκανα τρέφιμάς του και το θυμάμαι κάπου-
κάπου το κακόμοιρο. Έν' απ' τὰ πολλά μυλλοστο-
τωτήρια της Ρωμαιοτικής νεολαίας κι απότό.

Είμαι τώρα χρόνια που πέθανε. Γέλασε, δέν
είχε πιά ζωντανόσυνη μέσα του κι όζω του, κ' έτσι
πάει καλικά του.

Και τὰ ταίρια του!

Ο Έφταζίκι; Άλλοτες, ύπουργός της Παιδείας
διαβεβαίωνε πως «έξτετέλεσε ύπέρ πέν άλλο τον
προορισμό του».

Το λόγου μου, πάντοτες μικροεργάτης της παι-
δείας, σ' έβελώνω πως «έξεφέτελισε» με το πα-
ραπάνου τον προορισμό του, πάχυνε μερικά έθνοπα-
ραχισία, παπάδες και δασκαλοδασκάλους, κατά-
στησε δυστυχιμένα και κήμποτες, κατστάρης παλ-
ληκάρια, μεταβάλλοντάς τα από κούτσουρα σε του-
βλα, και τέλειωσε.

Δέ με πιστεύετε; Το μαρτυράει σήμερα ή Μα-
κεδονία.

Μη θαρρείτε δά πως έχω σκοπό να ψάλλω έθνη
κίς 'Ιερεμιάδες, Τίποτες. Εγώ έθνικός δέν είμαι,
έθνικοί είναι οι Δεσποτάδες, οι Άνιψίς τους, έθνη-
κοι είναι οι Έταίροι, οι Έταίρες, έθνικοί είναι οι
δημοσιογράφοι, οι... (κρίμας που δέν έχουν κι άφτοι
τά θηλυκά τους) κι όλα τὰ πρόμοια ζωντανά. Εγώ
τέτοιος δέν είμαι. Εγώ είμαι μιλλιαρός.

Κι σ' έσ; πώ ένα νόστιμο έπεισόδιο που χρα-

χτηρίσει μοναχό του την κατέκτηση και τών άπ'
έξω και τών από μέσα του μακαρίτικου.

Στα θεάματα τού μεσαιώνα πριν έρχίσουνε το
δράμα παραστήσανε την παντομίμα του για να
μπούν οι θεατές προκαταρκτικά στο νόημα, που
νά καταλάβουνε καλά την παράστασι. Έτσι το πά-
θαμε κ' έμεις τότες, πριχού διούμε το έπεισόδιο
μέσ' στο σχολείο, τότερε ή τύχη να διούμε την
παντομίμα του στο 'Ιπποδρόμι. Λέτε νάχε άφτό κκ-
μιάν αντίμωση με την τότε δική μας μεσαιωνική
κατάστασι; Ένας δπαδός τών τελικών αίτιών έτοι
θά το ξηγούσε. Είρετε ποιά είναι το δόγμα τών τε-
λικών αίτιών; δυο παραδείγματα θά σ' έξεδια-
λύσουνε.

Ο Θεός που έπίτρεψε να λερώνουνται με τον
καπνό οι τσιγαριόλες, έδωσε και τὰ φτερά για να
τις καθαρίζουμε. Ο Θεός που έδδόνησε να κάνει
δράματα ο Κουρούπης, έστειλε και το Μιστριώτη να
τά βραδέψει και πάλι λέγοντας.

Είταν ή προτελευταία χρονιά της ζωής του
σχολείου μας κ' ή τελευταία χρονιά του μυαλο-
σκοτωμού του δικού μου.

Τήν Κυριακή της Τυρινής βγήκαμε όλοι λέρτε-
ροι, να σεριανίσουμε, με την παραγγελιά να γυρί-
σουμε νωρίς, για να παραστήσουμε μιάν κωμωδία,
που μάς είχε διδάξει ο διαφεντής έπίτρεψ; για
τούτη τη βραδυά, κ' έτσι για να μή μείνουμε κ' έ-
μεις άμασκάρεφτοι.

Στη Σαλονίκη άφτην την μέρα, το πανηγύρι
γίνεται στο «'Ιπποδρόμι», μιάν πλατέα απ' την
άντολική μεριά της πόλης, ως μισό μίλι μακρός,
άπό βοριά προς νότο, και λίγο φαρδύτερη άπό κα-
λοκαμωμένα δρόμο. Άφτου είταν άλλοτες, ο Βυζαν-
τινός ο 'Ιπποδρόμος, πολύ πιο σιρκής βέβαια τό-
τες. Άφτου ο φιλόχριστος εκείνος άφτοκράτορας, ο
Θεοδόσιος, έστειλε μιά μέρα στην Παράδεισο έφτά
χιλιάδες Σαλονικούς, και για τούτο έσως ένομάστηκε
«Μέγας» (ο άλλος ο συνονόματός του, που δέν έ-
κανε τέτοια ψυχικά, λέγεται «Μικρός»). Έδω λοι-
πόν τ' άπόγονο της Τυρινής μαζέβουνται όλοι οι
μασκαρωμένοι, με χίλιω λογιώ τούμπανα και ζαμ-
πούνες, άλλοι πεζοί, άλλοι καβάλλα σε άμάξια ή
γαϊδάρους, σε άλλογα ή κάρρα, κι άνεβοιατεβχι-
νουνε μέσ' στην πλατέα, ένθ' απ' τὰ παραθύρια χα-
ριτωμένες λυγρές τους πετροβολούνε, πότε με κου-
φέτα, πότε με λεμονόκουπες, κ' έτσι γίνεται του
Κουτρούλη ο γάμος.

Άφτου λοιπόν ήρθα κ' έγώ μαζί μ' άλλους συμ-
μαθητάδες μου να σεριανίσουμε τὰ καρναβάλια και
τὰ παραθύρια, όπως συνειθίζαμε κάθε χρόνο.

Συρτίλα, άνέδα-κατέδα, γέλια, χαρές, βοή,
θόρυβος, σπρωξίματα, χάχλανα, σφυριγματιές, χο-
ροι, τραγούδια, άνωκάτου κυριελήσος, άφτά λέγουν-
ται Σαλονικά καρναβάλια.

Μ' άφτά μ' εκείνα πέρασε ή ώρα κ' έτοιμαζού-
μασταν να γυρίσουμε στο σχολείο.

Βλέπουμε άξάφην τον κόσμο να τρέχει πατείς
με πατώσε προς ένα μέρος. Τρέχουμε λοιπόν κ' έ-
μεις κατακει να διούμε, και τί να διούμε; Ένας
βαρδάκος άπόγονος του ποτέ Λούκιου, που είχε κά-
νει τον παλιό καιρό άνωκάτου τη Σαλονίκη, γα-
βρίασε, κι άφου έρριξε τον καθαλλάρη του, πηδών-
τας, κλωτσώντας, άφρίζοντας και γκαρίζοντας, κομ-
μάτιασε τις πιστιές του, τίναξε τὰ σακάρια του,
έκοψε τὰ σκουινά του, και ζάφτι δέν γινούντανε πε-
ρίπου άπό μισή ώρα.

Τέλος μί τὰ πολλά δυο χεροδύναμες μάχες
κατορθώσανε να τότε δαμάσουνε, και χτυπώντας με
ξύλα και με ρόπαλα, τότε βγάλανε δζω άπ' την
πλατέα.

Βαστώντας τὰ κτότια μας άπ' τὰ γέλια και
χοντρινά χωρατέβοντας γυρίσαμε στο σχολείο.

Κουρασμένοι όπως είμουνα, χωρίς όρεξη, έ-
λαβα μέρος στην κωμωδία, που σ' έσ; είπα, καταριού-
μενος το Δάσκαλο που δέν του έφτανε να μάς έχει
μαθητικά νεθρόσπαστα, μόνη θέλησε να μάς δακι-
μάσει και για θεατρικά νεθρόσπαστα.

Ο κύριος άφτός, άνθρως έτό γένος, παπας
έφτο σκήμα και 'Ιπποπόταμος στην κατασκευή, έτανε
κατάλληλος για Ορειοδαμαστής, και για τούτο έσως
«οι τὰ πάντα καλώς διαταξέμενοι πατέρες του
έθνους» τότε βάλανε διαφεντή το σχολείο εκείνο,
που φοιτούσανε και πολλά βουλγαρόπουλα, για να
τά δαμάσει και να τὰ κάνει Έλληνες.

Έγώ τότε κολάκεδα, γιατί όλη του σχολείου ή
διαχειρίτη έτανε στα χέρια του και δε σύφερε να
τά χαλάσει κανείς μαζί του, μα καθόλου δέν τότε
χώνεδα, γιατί είταν μεπεριπάντικη ράτσ. Έτσι
μορφώνουνε χαρακτήρα στα σχολεία τὰ Έλληνό-
πουλα. Πολλοί συμμαθητάδες μου τότε θαμάζανε
μ' άφου βρίσκουνται ρωμοί και θαμάζουν τις άρ-
χαϊκές βρισιές του Κόντου, την παντομίμα του Κε-
ραχνιόζη, τὰ ρομάντσα του Κυριακίδη και πλ' όθος
έλλα τέτοια πράματα, δέν πρέπει να παραξενε-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΙΦΓΛΑΙΔΕΣ

ΧΑΡ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ *

Σε ιστορικό βιβλίο στην άρχή άρχή δέν ταιριά-
ζει να γράφει κανείς για τή γλώσσα. Έπειδής ό-
μως οι δασκάλοι μάς πολεμούν με τις ψεφτιές κάθε
ώρα και στιγμή, πρέπει να τους πολεμήσουμε κ'
έμεις με την άλήθεια, για να τήνε μάθει κι ο κό-
σμος.

Οι δασκάλοι, δασκάλους λέμε μονάχα εκείνους
που πολεμούν τή ζωντανή μας γλώσσα, λένε για
μάς: «Οι άν'εθνικοί ούτοι άνδρες άποδιώκουν τών
σχολείων τήν γλώσσαν, ήν έδημιούργησαν αι άρι-

(*) Σημ. του «Νουμά». Ο συνεργάτης μας κ. Χαρ.
Αντρεάδης άρχισε να τυπώνει με το γενικό τίτλο «Βι-
βλία για τὰ λαό, γραμμένα στη ζωντανή γλώσσα» σειρά
βιβλίων λαϊκών, που το πρώτο, «Ο Μέγ' Άλέξαντρος»
(σελ. 192) τυπώθηκε την περασμένη βδομάδα και που-
λείται μιά δραχμή σ' όλα τὰ βιβλιοπωλεία και στο γρα-
φείο του «Νουμά». Τον πρόλογο του βιβλίου αυτού τότε
αναδημοσίευσε σήμερα κ' είναι αυτός που τώρα θά
διαβείτε.

σται του έθνους διάνοιει» (Γ. Μιστριώτης, Άνα-
τολή, Νοέμβρ. Δεκέμβριος 1902 σ. 288).

Έπειδής όμως το έθνος φτιάνει τή γλώσσα κι
όχι ναί άρισται διάνοιει» πέντε δέκα άθρώπων
όπως λένε, έμεις τους άπαντούμε τώρα άλλη μιά
φορά με τὰ λόγια του κ. Δ. Βερναρδάκη, που είχε
γράψει στον «Ψευδοαττικισμό έλεγχον» (σελ. 435).
«Ούδέποτε λαός τις έγκαταλείπει τήν γλώσσαν του
ή μεταβάλλει αυτήν, όπως συναρμολογή προς την
γλώσσαν ποιητού ή συγγραφέως, ακόμη και όταν ο
μην συγγραφέας ούτος όνομάζεται Πλάτων, ο δε
ποιητής Αίσχύλος ή Όμηρος. Ο,τι ούδαμού γής
και παρ' ούδενι λαώ συνέβη ποτέ, και προκαλούμεν
πάντα έναντιοφρονούντα να μάς δείξει εν και μόνον
παρόμοιον γεγονός εν τή παγκοσμίω ιστορίη, τούτο
ήκιστα πάντων ήτο δυνατόν να συμβή εν Άθήναις».

Τ' άποδείξαμε και προτίτερα φαρδιά πλατιά
στο βιβλίο που γράψαμε «ή γ λ ω σ σ α μ α ς» (σελ.
137—204) πως άφτό που θέλουν οι δασκάλοι ν'
άφήσει το έθνος τή γλώσσα του και να μάθει τή
δική τους, δέν έγινε και δε γίνεται πουθενά μήτε
τον παλιό καιρό μήτε τώρα. Έξιν άφτό άποδείξαμε
ακόμα πως τήν καθαρεύουσά τους δέν ξέρει να τή
γράψει καλά και δέν τήν καταλαβαίνει όπως πρέπει
κανένας άπό τους σημερινούς γραμματισμένους Ρω-

μιούς. μήτε οι καλύτεροι ακόμα καθηγητάδες του
Πανεπιστήμιου. Ο κ. Κόντος άποδείχνει τον κ. Δ.
Βερναρδάκη και τους άλλους καλύτερους καλαμαρά-
δες μας άγράμματους για τὰ λάθια που κάνουν, ο
κ. Δ. Βερναρδάκης άποδείχνει τον Κόντο άγράμματο, ο
κ. Γ. Χατζιδάκης άποδείχνει άγράμματο τον κ.
Γρ. Βερναρδάκη, άφτός πάλι εκείνον, κ' έτσι δε βρί-
σκουμε κανένα γραμματισμένο και δε μπορούμε να
δείξουμε κανένα που ξέρει να γράφει όπως πρέπει
τήν καθαρεύουσα, τή σημερινή γλώσσα, όχι πιά
τήν άρχαία, για κείνην μήτε λόγος μπορεί να
γίνει.

Όντας πάλι θά γράφουμε τή γλώσσα που μι-
λούμε, είπαμε, πως τότες όλοι μας θά είμαστε γραμ-
ματισμένοι και τόσα εκατομμύρια Ρωμοί έφτις θά
κατορθώσουν εκείνο που δέν κατορθώνουν τώρα οι
καλύτεροι δασκάλοι. Άφτό το καταλαβαίνει κι ο
καθένας, φάνει να μην είναι κουτός. Δέν το κατα-
λαβαίνουν όμως οι δασκάλοι, γιατί ή δέν έχουν λο-
γικό ή τους σφύρει κατά τήν ιδέαν τους να κάνουν
τόν κούτό, κ' έτσι πρέπει να τους τ' άποδείξουμε
άφτό τ' έλοφίμερο πρᾶμα με μαρτυρίες.

Οι πρόγονοί μας, οι άρχαίοι Έλληνες, μόλις μί
θαιναν καλά να συλλαβίζουν μπορούσαν να διαβά-
σουν και να καταλάβουν κάθε βιβλίο, κι άφτό πῶ